

Yaşamak

– yasemin-eksi · 28 Şubat 2009

her doğum,
sayha yüklü bir sesle kana'r.
her bebek,
ilk narasını tene değen güneşe sunar.
en mahreme uzanan,
bir habis el,
taze canı,
çift özneli eylemlerden,
tekil bir yalnızlığa soyar.

akla afyon zaman,
unutur,
unutturur,
göze değen ilk ışığın sancısını,

ve sen elleri yağmur şırıltılı,
saçları rüzgar kokulu,
bir çocuk,
daha susmadan üstündeki çamurun sesi,
ruha aşına, tene bigane
bir harami el,
kullanılmış, kirletilmiş,
bir yetişkinliğe soyar seni..

akla afyon zaman,
unutur,
unutturur,
oyun nakışlı dizlerinin sancısını,

ve çocuk şarkılı gülüşün,
iki dudak arası zevklerde kavrulur.
gözlerinin erguvani rengini,
tüllenen ufuklarla sararsın.
savunmasız bir sur olur yüreğin,
her gece içinden geçer gecenin orduları,

aşk... iblisin en son eli,
ateşin sıcaklığına kanarsın,
ruhunu son bakirliğinden,
keşkeli zamanlara soyarsın...

akla zarar zaman,
unutmaz,
unutturmaz,
soğuk yankılı çıplaklığını,

adının önüne sıfatlar virgüllersin,
kaybettiğin ne varsa,
karalanmış ünlemlerde dizginlersin.
hayat ruhuna yeni hırkalar giydire,
zamanda silinmiş varlığını,
tüm bunların griflerinde tariflersin...

oysa sen,
giydiklerinden arta kalan,
soyduklarını içini alan,
an kadarsın.